

ei jõua tegi mõttelda, mis kuuningale luiskasin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohheliko silmus laelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sejuggust tempo enam nähha sada; ei lasse ma ehast teistkorda kuuninga linna petta, kust waewaga peasin." Ermelina kostis nukral mehel: "Mis meist nüüd peab sama? Kehwad ning waesed olleksime wõderal maal; siin on meil kõik parrem ja tahtmist möda. Kes tohhib teie käest, armas Reinowadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Mikspärrast tahhate rõnalt maalt pöggeneda? Meie ellame siin rahholiste, mõisi on kindel; — tulleks kuuningas sõawäega seie, meil on sallauksi ning urkaid iggas kohhas, kust wõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäekaupa keddagi kätte ei sa. Teie tütamine Some maale minna, teeb miino süddamele abhastust." "Armas naiselene!" kostis Reinowadder, "ärge affake enne aego kurtwaastama! miina ei olle weel läinud." Pange tähhele, mis ma ütlen: õlpsam on wandega tütada kui surma minna. Sedda koorwat, mis wande tütamine miino süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Kuddas praego räkisite, nõnda tahhan tehha: ma jään koo, mingo Kurrefave kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitamist; miina jään rahholist teie jure ellama, kül same aega möda nähha, mis kuuningas teeb; miino kawwalus saab teina tuggetuuse ülle wõimust wõtma.

Dinal läks wärrawa tagga odates aeg iggawõts,

teina affas nurrisama: "Argpüks, wennilene! affake lahkuma! Tulge ja läkki miinema?!" — Reinowadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: "Armas sõbber, jānes Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teina on miino naisterahwaga maggusal juttul, minge nattofe maad sam-sammo eddasi, kül jānes tulleb üppates tagga järrel." Kohhel küssis: Mis kassa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jānes mind appi üdnud? egga teinal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kawwal rebbane kostis: "Se luggu juhtus nõnda: miina räkisin tütatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teina langes miinestades kui surno meie kätte. Argpüks kohkus sedda nähhes ja affas küssendama: Kohhel, tulge appi! tulge appi! tädidi tütar on surremas! Teina kassa ärratas Ermelina miinestusest." Dinas uskus kelmi juttu, ja Reinowadder küssas weel jure: "Lahkudes pallus mind kuuningas mõnda salla asja pärrast weel teadust anda. Miino kirjad on walmis, olge ni hä, armas lelles poeg, wõike kirjatasko kasa. Et pitserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messikäppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuuningal saab suur rõem miino kirjade ülle ollema, teina saab teid auoga wastowõtma." Reinowadder läks tупpa, wõttis tappetud jānese pä, mässis nattsu sisse ja pistis pauna; pauna su sõlmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teina oinale: "Nipputage paun rihmaga laela ja piddage wolt, et teel kirjatasko